

Jeg var midt i en trommereise, akkurat der og da inntrådte forandringen. Jeg kom ut av tåkehavet, nådde ut på stranden ved klarhetens oseaen. En myteand med spisst nebb kom svømmende med et isfjell på slep.

Ganske klart var havet, små bølger skyllet inn på stranden, dro seg tilbake. Anda kom opp av vannet, beholdt hammen. Isberget skinte klart og kaldt der det lå og ruvet i sollyset i vika.

Jeg spurte **ikke** etter meningen, meningen med bildene, for et slikt spørsmål under en reise bringer sinnet inn i det rasjonelle og logiske, og ut av erfaringen. Jeg ønsket å utforske dette? Hva lå i dette bilde. Tågebankene lå bak meg. En kald klarhet foran meg.

Anda gikk foran meg inn gjennom isen. Den smeltet isen omkring meg mens den vagget foran meg, lagde en hule å gå gjennom. Der inn passerte vi mennesker, ansikter i is, kropper fast i isen. Hun smeltet fri en kvinne. Jeg så på mens isen ble til vann, dråper rant over ansiktet hennes, kroppen kom fri, hun kom ut av isen. Så ble hun nesten gjennomsiktig, nærmet usynlig, men jeg kjente det varme pustet hennes, som om det sendte en varm vind gjennom meg.

Anda vagget videre inn i isfjellet, kom til midten av det, der var det komplisert å nå videre. Jeg kan ikke beskrive hva som måtte til for å nå inn i hulrommet midt i isfjellet, men plutselig var vi der inne. Der satt en gruppe mennesker omkring et bål.

De som var der bar isen i alle. I meg, i deg, i andre. De var varme, men de bar isen. Det var som om isen og ilden kjælet med hverandre, som om de hørte sammen, som om de kunne leve sammen og inkludere hverandre.

Da så jeg at menneskene her i hulen ble skapt av denne kaldsmiingen som foregikk. Du var der du og, du og andre, alle de andre i samme form.

Dette var ikke "far out", men "deep in" og dypere inn skulle denne reisen ta meg.

Anda pekte nebbet på meg, viste meg veien videre. Til nå hadde denne magiske anda vært veiviser, men videre inn hadde selv ikke den adgang .

Jeg gikk mot en åpning bak i hulen. Forunderlig vandring dette, vandring ut av dualisme, ut av kaldsmia, skritt ut av jin-yang-bildene og inn i et annet rom, altså et totalt skifte av dimensjoner.

Når jeg snakker om skifte av dimensjoner må det forstås slik, som en evne til å inkludere. Hele tiden inkludere det som dukker opp. Ta det inn. Ikke støte det ut. Ikke legge dette inn i anelsen som så altfor villig kommer med hurtige svar på det som kan virke skummelt, svar som "det onde" eller "det farlige eller irrasjonelle" eller det "uønskede".

Mitt valg akkurat nå var å inkludere det, åpne hjertet mot det, utvide aksepteringen, bare inkludere og ta imot, ikke avvise. Ikke et eneste gram avvisning her inne i verdens isfjell og bakenom de menneskelige former og arketyper, selv bakenom ild og is og Ginnungagap.

Hva var dette for et "sted" jeg var på vei inn i? Hvilken mekanisme var det som mitt sinn skulle møte i det store sinnet her?.

Jeg kom ut av is, kom ut av ild, ut av sirkelen med de skiftende menneskeidentitetene. Fortsatt kjente jeg den varme pusten blåse sin behagelige vind gjennom meg. Hvor ledet dette?

Skrittene mine tok til å gå sakte. Samtidig mens kroppen og sinnet roet seg ned, ble sansene oppmerksomme på det som foregikk omkring. Jeg var omgitt av drivverket. Det som holdt det bakom meg i virksomhet. Det som gjorde at hjulene gikk rundt.

Jeg sto omgitt av det. Jeg fikk se det som var her. Jeg kom til å forstå "kjernen" eller "drivkreftene" på en annen måte. Jeg kom til å tenke på hva var vitsen med det hele, med hele det maskineriet som var i sving omkring meg. Som et svar, akkurat da, fikk jeg valget.

På et panel foran meg dukket to knapper opp. På den ene knappen sto det "on" på den andre sto det "off"! Maskineriet var på, for "on-bryteren" lyste.

Men jeg fikk valget. Jeg kunne trykke på "off".

Men hva var det da som stoppet? Prosessene i sinnet mitt? I mine sanser? Det jeg hadde foran meg og som jeg kunne avslutte med en fingerberøring virket nesten som en evighetsmaskin. Var det en evig rundgang av tanker, ønsker og skuffelser, Avsmak og nytt håp? Hele egoet? Alt det som holdt en kavende personlighet i gang med sitt eget karmakjølevann.

Alt dette kunne jeg visst stoppe nå. Slik så det ut. Jeg fikk en lyd i ørene. Det høynet årvåkenheten min. Alt dette kunne jeg altså stoppe nå.

Jeg nølte. Avbryte alt?

Skal jeg avslutte akkurat dette, alt dette, her og nå og for godt?

Ailo Gaup